

arbejdsløse end den Tilstand, vi befinder os i i Øjeblikket. Vi er fuldkommen klar over, at der kan være Mangler ved den Form, Forslaget har, men der er jo indsat i det saadanne Kauteler baade med Hensyn til Regeringens Kontrol, det paagældende Rigsdagsudvalgs Indgreb og Samarbejde mellem Regeringen og Rigsdagen, at det maa siges at være et Instrument, der selvfølgelig kan spilles daarligt paa, men som der ogsaa kan spilles godt paa, hvis Regeringen og det paagældende Udvalg og Erhvervenes Repræsentanter har den rette Forstaaelse af Øjeblikkets erhvervspolitiske Krav.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

forkastedes med 90 Stemmer mod 55.

(Uro paa Tilhørerspladserne).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige, saafremt de ønsker at overvære Forhandlingerne.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling (efter Fællesudvalg) af Forslag til Lov om Invalideforsikring.

(Lovforslaget som vedtaget af Folketinget findes i Tillæg C. Sp. 2129; Fællesudvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 3399).

Fællesudvalgets Indstillinger sattes først til Forhandling.

Ordføreren (Kr. Kristensen): Om det foreliggende Lovforslag har der været Enighed hos et Flertal i begge Tingene undtagen om en enkelt Bestemmelse, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Renten for dem, der allerede har faaet Rente tilkendt. For at finde en Ordning, som kunde samle et Flertal i Tingene for en ensartet Affattelse af denne Bestemmelse, har der været nedsat et Fællesudvalg, og i dette Fællesudvalg har der samlet sig et Flertal om en Indstilling, som efter min Mening er af en saadan Art, at den vil kunne tilfredsstille baade dem, der ønsker Renten for de nuværende Rentenydere nedsat straks til det, som den skal være for de fremtidige, og dem, som mener, at der skal tages med en lille Smule Lempe paa dette Forhold, idet det Forslag, som Flertallet er enedes om, gaar ud paa, at de nuværende Rentenydere bevarer den fulde Rente paa 800 Kr. indtil 1. April 1928, og at de derefter i

Løbet af 2 Aar gaar ned med 65 Kr. halvaarlig, saaledes at de til 1. Oktober 1929 gaar ned til en Rente paa 540 Kr. Dette Forslag giver jo ikke den øjeblikkelige Besparelse, som vi fra vor Side kunde have ønsket, men paa den anden Side er Forholdet det, at naar disse Aar er gaaet, har vi den fulde Besparelse, som var beregnet, og det kan jo ogsaa siges, at Forslaget indeholder et vist Hensyn til de nuværende Rentenydere, som der maaske kan være nogen Grund til at vise. Paa Fællesudvalgets Flertals Vegne skal jeg anbefale denne Indstilling til Vedtagelse i dette høje Ting.

Borgbjerg: Vi fra vor Side maa i høj Grad beklage, at det er lykkedes et Flertal af det konservative Folkeparti og Venstre at finde hinanden paa et Grundlag, som vi anser for forkasteligt. Man har villet gøre nogle Indrømmelser til de Folketingsmedlemmer, der hævdede Retsstandpunktet. Ogsaa jeg har hævdet Retsstandpunktet. Man kan gøre det rent juridisk, og man kan gøre det moralsk, det spiller i denne Sammenhængen ingen Rolle. Efter vor Mening har de Invalider, der havde faaet tilkendt Invaliderente efter den gældende Lov af 1921, en berettiget Forventning om at bevare denne Rente, saa længe deres Invaliditet findes i Lovens Forstand, og nogle mener tillige, at de har et ubetinget juridisk Krav derpaa, som kan gøres gældende ved Domstolene.

For nu at svække den Modstand, der er fremsat fra et Retsstandpunkt, har man sagt som saa — jeg siger: man har sagt det —, at en Retsstat har en retslig Forpligtelse, moralsk eller juridisk, og at man derfor ikke uden videre kan tage Invalidenteren fra dem, der nu har en berettiget Forventning derom; derfor vil man ikke gøre det paa een Gang, men gøre det i Løbet af et Par Aar — man vil ikke gøre det med 260 Kr. paa een Gang, men med 65 Kr. hvert halve Aar.

En saadan Opfattelse kalder jeg et Slag i Ansigtet paa Retsbevidstheden. Saaledes kan man ikke bære sig ad i et Spørgsmaal, som man anser for at være et Retsspørgsmaal. Derfor vil vi ikke haabe, at denne Indrømmelse kan rokke noget Folketingsmedlem i hans retslige Opfattelse, og derfor vil jeg udtale Haabet om, at det Standpunkt, som dette høje Ting nu har taget to Gange, ogsaa maa blive taget tredje Gang. Jeg synes heller ikke, det vilde være værdigt for dette høje Ting, om det nu af en saadan Skinindrømmelse, en i Virkeligheden umoralsk Indrømmelse, vil lade sig rokke